

Da han var borte, sank Mads Vestrup tungt ned i Sofaen med Haanden over Øjnene, og saadan sad han længe, mens Taarerne dryppede ned fra Fingrene.

Henne ved Vinduet stod Pastor Stensballe. Ved Synet af den faldne Embedsbroders oprigtige Anger bevægedes den lille nidkære Mand. Med sine lange, elastiske Skridt gik han hen til Mads Vestrup og sagde i en forsonlig Tone, at han gjorde Bispens Ord til sine.

„Jeg føler mig overbevist om, at dette Møde vil blive til Velsignelse. Tror De det ikke ogsaa selv?“

Uden at tage Haanden fra Øjnene nikkede Mads Vestrup.
